

Transkribering: BAKOM BOKHYLLAN Podd #18 – Fake news, kunskapsresistens & Svenska akademien

-Bakom bokhyllan.

Anslag:

- Och då kände jag att det här hotet mot kunskapen som nu har uppstått det är ett hot mot hela vår existens. Jag kände att här som filosof som har tänkt mycket på med kunskapsteoretiska frågorna så har man en någonting att bidra med.

- Veldig ofta har folk blivit korrigerade redan och har fått höra vad forskarna säger men de vill ändå inte tro på det och då har du ett problem som inte bara är intellektuellt utan också känslomässigt.

Pgm-ledare:

Välkommen till Bakom bokhyllan som öppnar upp höstterminen med ett möte med Åsa Wikforss, professor i teoretisk filosofi vid Stockholms universitet och som i våras, maj 2019, valdes in som ledamot i Svenska akademien. Välkommen till Bakom bokhyllan Åsa Wikforss!

-Tack så mycket. Hur känns det att vara en av de där aderton i Svenska akademien?

Åsa Wikforss:

De har inte börjat än så det känns helt överkligt fortfarande. Naturligtvis spännande, hedrande och allt det där men också överkligt. Vi kommer att installeras i december och sen kör det igång januari. Vi får se hur det blir då helt enkelt.

Förpliktigar det på något sätt?

Ja, men självklart. Det här var någonting, jag tackade inte ja direkt utan jag kände att det här behöver jag tänka igenom. För det är ju ett uppdrag. Det är liksom inte ett pris. Så att det gäller att tänka igenom då. Dels tidsmässigt, klarar jag det här? Jag ska ju leda ett stort forskningsprogram nu också. Jag har ett jobb här. Jag har massa annat. Klarar jag det här tidsmässigt och vad kan jag bidra med och så här? Det var sådana frågor som jag ställde ganska detaljerat till dem. Sen gick jag hem och tänkte ett tag också faktiskt.

Pgm-ledare:

I detta skeende nu, hur ser du då på bildningsbegreppet i förhållande till det skamfilade ryktet som Svenska akademien har dragit på sig med tanke på det som hänt de senaste två åren främst åren därifrån? Hur ska förtroendet för Svenska akademien och bildningen återupprättas igen?

Åsa Wikforss:

Ja, alltså jag vet inte men jag hoppas innerligt att bildningsbegreppet som sådant inte drabbats av den här institutionens problem då. Men det är klart att akademien har tappat förtroende, det får man ju utgå ifrån även inte sett några exakta siffror på det. För att det var ju massa saker skedde som inte vara förtroendeingivande helt enkelt, så nu gäller det att bygga upp det förtroendet igen då. Det var en sak jag tänkte mycket på innan jag tackade ja då. Att titta vad man gjort för förnyelsearbete? Vilka förändringar har man gjort? Till exempel bara en sådan enkel sak som att han man nu har verksamhetsberättelse. Det har ju alla institutioner men det har man aldrig haft tidigare. Där man berättar vad man gör, man visar transparens vad gäller ekonomi och sådant där. Sådant är ju jätteviktigt. Jag tror mycket på institutioner men institutioner är ju inte bara en grupp människor, instruktioner är ju struktur och regler och det är viktigt att sådana finns på plats och att man håller sig till de då. Det är så man också skapar förtroende för en institution. Så jag hoppas delta i det här återuppbyggnadsarbetet som ändå säkert kvarstår delvis.

Hur blir det med Nobelpriset i år? Kommer att delas ut något?

Ja, det har de sagt att de ska göra. Jag ju inte inblandad ens som ni förstår alls. Men det har de sagt. Jag tror till och med att det är bestämt att det kommer två pris då för 2018 och 2019. Så det blir det.

Trailer:

Bakom bokhyllan, allt utom boktips.

Pgm-ledare:

Vi ska ju tala om forskningsbibliotekens kantade förhållande mellan de där sockersöta sockerbitarna kunskap, bildning och sanning. Jämfört då med den där kunskapsresistensen och falska nyheter och bristen på tillit i det här avsnittet av Bakom bokhyllan. Åsa, du har varit väldigt engagerad i flera av de här bitarna under de senaste åren. Hållit många föredrag och debatter. Även skrivit boken Alternativa fakta och intervjuats många olika medier kring just fake news, kunskapsresistens och bristen på tillit.

Varför, Åsa, har du engagerat så mycket inom de här frågorna eller händelserna?

Åsa Wikforss:

Ja, vet man det om sig själv höll jag på att säga. Jag blev väldigt upprörd och väldigt arg. Jag tror att det är grundat i att jag verkligen tror på kunskapens värde för mänskliga livet och mänskliga samvaron och samhället.

Och jag verkligen tror att men det bästa vi har är liksom förmåga att tänka, förstå, att ta reda på hur det är och kommunicera det till varandra. Det bygger hela det demokratiska samhället på. Det bygger vår samvaro på. Du kan inte ha en relation till människor om du inte kan kommunicera och lita på den andra osv. Allting finns där och då kände jag att det här hotet mot kunskapen, som nu har uppstått, det är ett hot mot hela vår existens på något sätt. Och jag kände att här som filosof som har tänkt mycket på med kunskapsteoretiska frågorna så har man en någonting att bidra med. Jag tror det är det som driver mig. Men mycket var ilska. Jag var bara så arg på alla dumheter och jag var så arg på Trump och det som hände i USA. Det var så mycket sådant så att det kanske ytterst var det som fick mig att verkligen ta det där steget. För jag har ju inte någonsin tänkt mig att jag ska ägna mig så mycket åt populärvetenskap. Det var ju inte planen.

Men du blev riktigt arg när Trump gick ut från början för några år sedan?

Det som upprörde mig, först var det hela valkampanjen som var så osannolikt. Det var just det här med fejkade nyheter. Det var ju första gången vi fick höra talas om det då. Det spreds så fort och fruktansvärt mycket desinformation och vi vet ju efteråt att Ryssland var väldigt inblandad.

Det handlar också om Trumps attityd till kunskap och till sanningen. När han själv bara säger precis vad som passar honom då. En del har sagt att han är inte främst en lögnare utan en bullshitare. En bullshitare är en som säger vad som helst utan hänsyn till om det är sant eller falskt, en lögnare vill ju säga det falska. Så det är lite mer jobbigt att ljuga än att bullshita då. Men han gjorde det så fruktansvärt mycket. Bara vräkte ur sig saker till vänster och höger och sa emot sig själv och gjorde precis.. att det liksom fungerade, det gjorde mig upprörd. Det ska inte gå. Tidigare har det varit så att när politiker ertappas med en lögn så har det varit, åh snälla någon och förlåt. Det var verkligen inte meningen, det var ett misstag. Men han bara körde på och det gick bra ändå.

Då tänkte jag vad är det som pågår. Så det var ju Trump som person kombinerat med den nya tekniken kombinerat med sociala medier och allt det där.

Pgm-ledare:

Åsa, om vi går in på universitetsbibliotekets eller forskningsbibliotekens betydelse för bildning och kunskapsutveckling i samhället. Vilken roll spelar de i vår tid?

Åsa Wikforss:

Ja, just det det är ju vår tid som är frågan då. För det klart historiska har dem spelat en enormt viktig roll att samla in den här litteraturen som vi som enskilda forskare, studenter

och eller även medborgare få lov att använda, forskningsbiblioteken också i största allmänhet. Den har varit en källa som har varit helt nödvändig. Nu är det ju så att det är väldigt sällan jag är nere på biblioteket dessa dagar därför att jag går in och laddar ner saker direkt då och då. Då får ju forskningsbibliotek en lite ny roll då. Därför det vi står inför nu, och det gör man som liksom medborgare och som forskare, vad vi står inför är detta faktum att vi måste välja vad vi hittar vår information. Valet är så mycket upp till oss då och utan vägledning så står man sig väldigt slätt. Det är väldigt lätt hänt att man hamnar helt fel.

När det gäller just forskningsbibliotekens roll här då så är det att se till att det finns tillgång för forskare till de elektroniska resurser som finns, artiklar och böcker också, som är seriösa och som är pålitliga.

För vi vet ju det att det förekommer nu mycket oseriösa vetenskapliga eller så kallat vetenskapliga tidskrifter som bara är ute efter tjäna pengar. Som inte har någon peer review. Dvs. det här med kollegial granskning som är helt centralt för hela idén med forskningsartikeln, att den har granskas av andra experter. Det har de inte. T.o.m. så att man får betala för att publicera sig där. Det har ju samverkat på ett dåligt sätt med mer liksom den litegrann den drivkraft vi alla som forskare har nu att bli mycket publicerar då. Det är viktigt för våra karriärer och så. Då finns det liksom en risk att man lockas av de här oseriösa tidskrifterna och att det kommer ut, och de har ju publicerat så mycket oseriöst. Jag tror du vad en undersökning som tittar på det nyss som konstatera att bara i Tyskland var det 5000 seriösa forskare som hade publicerat sig i sådana här tidskrifter. Det är inget bra att det går åt det hållet. Det kan ju tänkas att ett och annat som publiceras där är seriöst men mycket är enormt oseriöst. Hur ska jag veta det, hur ska klara av det här? Då behöver forskningsbibliotekens som någon slags grindvaktare ändå. Som väljer ut och ser till att den goda liksom forskningslitteraturen finns tillgängligt om man ska behöva betala som forskare då, och att man kan lita på att det här är seriöst. Det är en viktigare roll än någonsin på det sättet. Grindvaktsrollen.

Pgm-ledare:

Hotet kring falska nyheter, om vi om jag använder den termen eller kunskapsresistens och faktatillit och sådant, den är tydlig även på forskningsbiblioteken. Men vad är de egentligen utsatta för?

Åsa Wikforss:

Alltså jag vet inte. Jag har varit ute och föreläst en del för bibliotekarier och folkbiblioteksmässor. Jag vet inte exakt vad som just drabbar forskningsbiblioteken.

Kan det handla om vilken typ av inköp man gör?

Jag kan tänka mig att det handlar om inköp. Jag vet att andra bibliotekarier, när jag pratar med dem, att de blev väldigt hårt åsatta, ansatta, av folk som kommer utifrån och säger, Varför har ni inte den här boken, som är någon fake klimatbok eller? Det kan vara, eller någon liksom Mein Kampf varför har ni inte den? Det kan vara såna grejer. Så de blir

angripna på ett sätt som de inte varit med om tidigare vad du gäller urvalet då på litteratur. Jag kan ju livligt föreställa mig att det händer också vad gäller forskningsbiblioteken då. Då gäller det som bibliotekarie att man har mycket stor kunskap då om vad man håller på med och varför och på vilka grunder man inte tar in en bok.

Även forskningsdata i väldigt viktig pusselbit i det här, att den är pålitlig.

Forskningsdata är en väldigt viktig pusselbit och här finns ju en problematik. Det finns mer och mer att man vill ha mycket Open Access och man vill ha mycket tillgång till forskningsdata, till rådata och så där. Problemet är att data kräver ju expertis för att analysera det då. Man kan bara se framför sig vad som händer om man lägger ut massa rådata där folk som inte har expertis statistik och så där. Att tolka det då. Vi kommer att kunna få belegg för precis vad som helst. Så där finns också en problematik runt själva datatillgången och hur det ska förstås.

Hur har det blivit så här?

Det är flera faktorer som råkar samverka. Det är inte första gången i världshistorien som vi har massa desinformation. Det har ju hänt med jämna mellanrum. Det har ju ofta hängt samma med ny teknik som uppstått. Det kan vi konstatera. Menar när boktryckeriet kom först då trycktes massa desinformation. När tidningarna kom först på 1800-talet så var det flera som använde sig systematiskt ut av att publicera fake news för de hade en politisk agenda då innan tidningen som institution växer till sig och blir vuxen då. När radion kom så var det ju nazismen. Radion spelade stor roll för spridning av propaganda. Så att ny teknik utnyttjas för desinformation det har vi sett förut. Det som är lite speciellt nu är väl just att tekniken är så billig och lättillgänglig. För att förut skriva fake news behövde du en tryckpress och distributionsnät och alltihop. Vad behöver du nu? En liten iPhone. Du kan plita ihop någonting övertygande. Du kan nå vem som helst över hela världen på ingen tid. Så jag tror det är bara den här liksom att det är så lätt att skapa det här, att skapa opinion genom att sprida det falska och det skeva, det ogrundade i en salig blandning då, har aldrig varit lättare än det är nu. Sätter vi ihop det med lite andra förändringar i världen samtidigt då. Till exempel tilltagande polarisering, ekonomiska orättvisor, globalisering som gör en del människor rädda. Alltihop det här blir någon häxbrygd då va där vår psykologi då som är en central komponent i det här naturligtvis inte är ny den är ju gammal. Men det är hur vår psykologi samverkar med den nya tekniken och med polariseringseffekten och andra liksom stora förändringar i samhället.

Musik

Pgm-ledare:

Vad är kunskap Åsa?

Åsa Wikforss:

Ja, det är ju alltså. Det tycker folk är en jättekonstig fråga men i filosofi är det något vi gör på grundkursen. Vi berättar vad kunskap är. Gå tillbaka till Platon, men grundtanken är att enkelt för att veta någonting så måste du ha en övertygelse. Du måste tro någonting.

Men det räcker inte att du har en övertygelse för om den är falsk så vet du det inte. Så det måste vara sann men det räcker inte heller för du kan ha gissat. Det kan vara rena turen att du har gissat rätt utan du måste också ha någon slags grunder eller själ eller evidens. Så kunskap är sanna, välgrundade övertygelser ungefär.

Men grunderna då de skall ge oss skäl att tro att någonting är sant men ganska sällan så grunderna så starka att vi kan vara helt säkra på att det är sant. Det sker bara inom kanske matematiken och logiken, när man har riktiga bevis. Så vi lever ju liksom en situation där vi får utgå från att det är sannolikt så här och då finns de starka skäl och det finns svaga skäl så får man försöka gå på de starka skälen. Men risken att ha fel den lever vi med alltid med att den kan också, den liksom inbyggda risken, kan utnyttjas av kunskapens fiender och så tvivel där man inte bör tvivla. Det är så det går till väldigt ofta, men är du säker på att det är så som klimatforskarna säger, och så börjar man pilla lite i det och så tvivel. Så den möjligheten är inbyggd i kunskapens natur.

Pgm-ledare:

Men just det här enkla faktumet att den digitala tekniken idag tillåter vem som helst att gå ut och söka upp enorma mängder av information och kanske t.o.m. tro på det och därmed skapar sin egen sanning men det kanske enligt andra är fullständigt felaktig.

Vad händer i ett sådant samhälle, att folk skapar sin egna sanning?

Åsa Wikforss:

Vad de skapar är ju inte en sanning utan sin egen verklighetsbild då. Den ju inte sann. Det som är fara med det här är just när man får en förvrängd verklighetsbild i frågor som verkligen spelar någon roll för vårt samhälle, för det demokratiska samhället. Det är det som sker också. Många av de här frågorna där det råder vetenskapsmotstånd och eller kunskapsmotstånd det är frågor som har blivit liksom, har fått politisk ledning av olika skäl. Vaccin-frågan till exempel eller klimatfrågan eller frågan om invandring och brottslighet liksom hur det ser ut där. Det har blivit så politiskt laddat och då kan det bli farligt. För om man har väldigt felaktiga uppfattningar runt sådana saker då kan det dels leda till splittring inom det demokratiska samhället, folk blir väldigt arga på varandra. Jag menar de här ryska trollfabrikerna alltså deras främsta mål är ofta just att skapa splittring då. Det vet man.

Men det kan också leda till att folk är villiga till exempel, att göra inskränkningar i demokratin för att ta tag i den här krisen som påstås föreligga då. Alla sådana här auktoritära ledare försöker få människor att tro att det är en kris. För när det är kris blir folk rädda och när folk blir rädda kan man få dem att göra lite vad som helst. Man kan stänga ner olika demokratiska institutioner. Så att det finns ju otroligt många faror runt omkring det där då. Det är ingen tvekan. Vad gäller forskningen då det är klart att forskning fungerar ju inte om inte vi gemensamt på något vis har vissa källor som vi kan lita till, som vi kan utgå ifrån. Man måste ju hela tiden kolla på den senaste forskningsfronten. Allt det måste finnas med för att den egna forskningen ska gå framåt. Om man kan lita på att de källorna verkligen är pålitliga, att det här inte är fake då fungerar det inte. Forskning är inte, det tror många om man inte själv forskat, så är det lätt att tro att det är att det liksom små snillen som sitter på sina och tänker ut saker och tar reda på hur det är. Det för att de är så geniala så de kan göra det. Men så är det ju inte. Forskare är som folk är mest det är bara det att man tillhör en institution som är uppbyggd för att se till att det inte blir fel. Att man har de här olika granskningsmekanismerna och att man har pålitliga källor och så vidare. Så allt det där måste fungera för att forskningen ska fungera och börjar det falla då har vi problem.

Musik

Åsa Wikforss:

Det största hotet mot forskningen är naturligtvis att man tappar tilltron till forskare och att det blir en situation där man inte längre kan avgöra om en artikel i seriöst vetenskaplig eller om det bara är en sådan där fake science-artikel. Det är ju ett hot. Jag kan tänka mig att biblioteken står mitt i det, men jag vet inte vilka de största hoten mot biblioteken som sådana är.

Att de blir politiserade, kan jag tänka mig. Att man säger att det här urvalet som ni har gjort det har ni gjort på basis av en politisk agenda. Och varför ska staten finansiera politiska agendor. Att man använder det som ett led i en argumentation mot att finansiera forskningsbibliotek, det skulle kunna utgöra ett stort hot kan tänka mig. Det är inte otänkbart.

Styrning.

Ja, alltså den här argumentationen som förs med public service också. Public service har en politisk agenda, varför ska staten finansiera någonting som har en politisk agenda? Det ska ju vara neutralt objektivt därför ska vi inte längre ha public service. Det vet man, det är döden i grytan för demokratin för att man vet att demokratier förutsätter välfungerande public service. Det finns ju data på det då. Och det här har ju skett. Det första som hände i Ungern och i Polen är att man ger sig på public service. Man skulle kunna tänka sig något liknande hände med biblioteken. De står redan litegrann i den politiska hetluften där, som bibliotekarierna har berättat för mig, men också med forskningsbiblioteken. Varför den här

forskningen varför inte den där klimatförnekarforskningen med i hyllorna? Ni har en agenda, ni ska inte ha finansiering.

Pgm-ledare:

Av allt det här du nämner Åsa så undrar jag vad universiteten spelar för roll och vilket ansvar du som professor i ditt fall i teoretisk filosofi, vad ni har för ansvar i det här att stå emot kunskapsstilliten?

Åsa Wikforss:

Alltså vi ska ju stärka kunskapsstilliten och universiteten har en ju en väldigt viktig roll här. För att det handlar just om att...

Det är ju så att det mesta som vi vet det vet vi tack vare andra människor. Det vet vi ju inte därför att vi har direkt erfarenhet det. Det är väldigt lite saker vi vet då på det sättet. Det mesta vet vi från andra människor och frågan om att få kunskap kommer därför att handla så otroligt mycket om Vem litar man på?

Litar man på fel människor, fel grupper så kommer man inte få kunskap. Litar man på rätt gäng så får man kunskap då.

Jag tänker så här, medierna är ju utsatta för fake news på sitt sätt ekonomiskt t.ex. att de måste sälja upplagor och då tar de in information som säljer bra. Det kan vara fake news och jag tänker att universiteten måste också kunna sålla i det här från sin horisont om man säger så. Att stå emot de här och då undrar hur jobbar man, vad har man för ansvar att jobba emot sådant? Desinformation om vi kallar det så?

Dels gäller det att bygga upp förtroendet att folk lita på vad man säger va. Och då handlar om att berätta om hur vi jobbar. Varför ska man lita på forskare? prata om det är mycket mer. Men dels handlar det naturligtvis att gripa in om man ser som forskare i biologi eller vad som helst, man ser någonting spridas var gäller modifierade grödor som är falskt då så ska man ju in och säga någonting alltså eller vad det nu kan vara för någonting. I alla fall när man ser, att det här är verkligen inte rätt. Då tycker jag att man ska gripa in. Det är inte alltid ens forskning är relevant för de som pågår just nu men när den är det så tycker man ska gripa in och helt enkelt bara förklara varför och berätta. Då ska man gripa in på rätt sätt. Man ska inte bara säga att det är falskt utan man ska förklara varför det blivit fel här, hur det är egentligen. Att liksom vara väldigt tydlig med det. Det är ju sådant som vi forskare, vi undervisar ju också. Vi är bra på att göra bra på att göra det. Så det tycker jag man ska göra i det läget. Men vi ska också i största allmänhet som representanter för universitetet förklarar hur vi jobbar och varför det finns skäl att tro att vi är att lita på.

Pgm-ledare:

Vad finns det för motmedel kring den här kunskapsresistensen? Finns det motmedel? Det här var kanske ett exempel i att forskare går ut och verkligen berättar när något är felaktigt

och kan visa på en annan sanning så att säga. Men mer då för det här är ett stort problem med kunskapstilliten.

Åsa Wikforss:

Ja, alltså motmedel. Man får vara fullt tydlig vad man pratar om. Men alltså kunskapsmotstånd i sig är ju det här som psykologer kallar för motiverat tänkande där man av olika skäl slår ifrån sig fakta. Man vill hålla fast vid falska övertygelser. Och det där kan ju då samverka med desinformation på väldigt farligt sätt. Då vet man ju att det är lite olika saker behöver komma till för att man ska kunna motverka det här. Det finns ju, det här är pågående forskning nu då och vi ska titta på det i vårt program.

Men en sak man måste komma ihåg, att det handlar inte bara om att ge den rätta information så att säga. Väldigt ofta har folk blivit korrigerade redan och har fått höra vad forskarna säger men de vill ändå inte tro på det och då har du ett problem som inte bara är intellektuellt utan också känslomässigt då. Så man måste komma ihåg att det här är väldigt känslodrivet. Så att gå ut och blir förbannad och säga att folk är idioter det är verkligen ingen bra idé. Det inte heller sant för handlar väldigt sällan om att folk är dumma i huvudet det är de inte utan de resonerar ganska avancerat. Om man tittar på konspirationsteoretiker, de är ju verkligen liksom, oj vad de håller på och undersöker och argumenterar så.

Man måste inse att det handlar om känslor också. Där är vi tillbaka där vi var förut, att man måste försöka skapa en situation där människor inte blir arga och inte känner att man ser ned på dem, utan känner istället respekt och visar respekt för människor och för att bygga upp tillit och förtroende då. Det är extremt viktigt att göra. Det är inte helt lätt. Jag vet själv i privatlivet om någon liksom insisterar på något som jag vet är falskt, man blir väldigt arg. Men det är något vi måste bära med oss i våra forskarroller i alla fall. Att det kommer aldrig att hjälpa att bli arg och bli översitteristil. Det är inte det som behövs nu.

Men i samband med att man också ändå är ute med att bidra med den korrekta informationen på ett bra sätt och som kan verkligen göra det, där man kan förklara också lite grann tror jag för folk hur desinformatörer agerar. Hur det fungerar. Jag tror att det räcker inte att säga, att den här nyheten är falsk utan berätta också varför är det så väldigt lätt att tro på det här? Varför är vi så påverkbara här?

Och det handlar åter igen om att propagandamakarna, desinformatörerna, de jobbar mycket med känslor. De försöker få folk att bli rädda, arga och så där. Att prata om det också och även typ så som vi kunde läsa i New York Times förra veckan om liksom.

Vilka stora internationella desinformationsmekanismer som är igång och sprider desinformation i Sverige. Informera om det. Jättebra.

Musik

Pgm-ledare:

Du är forskningsledare för ett väldigt stort program, forskningsprogram som heter kunskapsresistens - orsaker, konsekvenser och motmedel. Det här startades i januari 2019 och har nu fått 50 mkr ur Riksbankens jubileumsfond. Åsa, kan du berätta vad är det här för tvärvetenskapligt forskningsprogram?

Åsa Wikforss:

Det är oerhört spännande det. Vi jobbar med fyra discipliner då. Det är filosofi, psykologi och så här på Stockholms universitet med Torun Lindahl med principal investigator där. Sen är det statsvetenskap i Göteborg Henrik Oscarsson och medie- och kommunikationsvetenskap med Jesper Strömbäck som är de fyra ledarna för de här forskargrupperna då.

För det är ju så med det här. Problemen med kunskapsmotstånd, att det handlar om vår psykologi, våra psykologiska mekanismer men det handlar om hur de samverkar med de här olika sakerna. Nämligen mediasituationen med det politiska liksom polariseringseffekten och med kunskapens natur och vår rationalitet hur den kan bli skev då. Alla de här ämnena behövs för att man ska kunna göra det här. Sedan har vi ett stort antal forskare, låter som en förfärlig massa pengar, men när man är med drygt 30 forskare över sex år så sprids det ut ganska snabbt. Vi har även många av de världsledande forskarna som håller på internationellt i de här frågorna är inblandade på olika sätt i det här också. Så det är väldigt internationellt riktat också.

Så att vi kommer, vi har nu bara hållit på nu under våren då. Vi haft satt igång våra experiment. Kommer att sätta igång under hösten då och vintern.

Ja, det ska bli intressant att se vad vi får för resultat men vi är precis i startgroparna nu.

Ja, det är långt är det kvar men vad vi framförallt siktar på det är det som gör det här så kul det är, att verkligen samarbeta också på olika sätt. Vi filosofer funderar ut vad vi skulle vilja att psykologerna testar och de jobbar ihop med medievetarna och liksom att man verkligen får ihop det på det sättet. Det är det som är så otroligt, för mig som filosof som ofta jobbar lite mer isolerat, jättespännande.

Pgm-ledare:

Vad hoppas ni kommer fram till då? Vad finns det för alltså jag antar att det finns ett hopp om förändring kring just kunskapstilliten, motståndet till det?

Åsa Wikforss:

Det är klart att vi gör och vi hoppas ju som jag menade. Som forskare söker vi kunskap att få kunskap om hur det här fungerar liksom hur ser ...

Att få en modell för kunskapsmotstånd som man kan använda sig av både för att förstå liksom dess natur men också för att motverka det som pågår. Kunskapsbasen är naturligtvis målet och som sedan man hoppas kan användas bortom det här programmet naturligtvis.

Musik

Pgm-ledare:

I vårt 18:e avsnitt av Universitetsbibliotekets podd Bakom bokhyllan har ni mött filosofiprofessorn Åsa Wikforss, som alltså på djupet engagerat sig i vår tids kanske största problem - hoten mot kunskap, kunskapsmotstånd och falsk information och Bakom bokhyllan vill samtidigt passa på att önska Åsa Wikforss lycka till som ny ledamot i Svenska akademien.

Jingel

Vi som jobbar med Bakom bokhyllan är Karl Edqvist, Julia Milder och jag Urban Göransson och ett nytt avsnitt hör ni om 14 dagar.

Koramusiken ni hörde i det här avsnittet är licensierad under Creative Commons och programsignaturen Die Zeit-ung är komponerad av Stefan Levin.

Mer information om musik, kontaktuppgifter mm. hittar du på Bakom bokhyllans webbsida: su.se/biblioteket.